

15 ΙΟΥΛΙΟΥ. 1852.

ΤΟΜΟΣ Γ'.

ΦΥΛΛ. 56.

Η ΜΑΛΙΝΑΙΑ ΚΟΡΗ.

— 0 —

ΤΡΕΒΥΛΙΑΝΟΣ ΠΑΡΘΕΝΟΗ.

Ἐκ τῶν τοῦ Ἀγγλου Bulwer,

Μιτάρρασις Χ. Α. Π.

Εἰς τὴν Βελγικὴν πόλιν Μαλίκη, ὁ κώδων τῆς κυριακῆς, ἡχῶν περὶ μεσημβρίαν, προσεκάλει τοὺς κατοίκους εἰς τὴν θεῖαν ἱερουργίαν καὶ ὁ λαὸς, ὁ βαρύνως περιφερόμενος περὶ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀγ. Βαμβόλδου, εἰσέρχεται βαθμηδὸν ἐντὸς τῶν αὐρυχῶν πτερύγων τοῦ ἱεροῦ καθιδρύματος.

Νεανίας δὲ ἴστατο εἰς τὴν ὁδόν, κύπτων τὰ ὄμματά κατὰ γῆς καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον προσέχων ἵνα κροασθῇ ἡχὸν τινὰ καθότι, χωρὶς νὰ ἐγείρῃ τὰ ὄμματα ἀπὸ τοῦ σκληροῦ λιθοστρώματος, ἐσπρέφετο πρὸς ἐκείστην τῆς ὁδοῦ γωνίαν, μετὰ συντόνου καὶ ἐναγωνίου προσοχῆς ὁ νέος οὗτος ἐκράτῃ εἰς τὴν μίαν χεῖρα βακτηρίαν, καὶ εἰς τὴν ἄλλην δερματίνον λωρίδον, τοῦ ὁποίου ἡ ἄκρη ἐσίρρετο κατὰ γῆς, προσεκάλει δὲ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, μετὰ φωνῆς θλιβεραῆς, τὸν πεπλανημένον του κύνα. «Πιστὶ! Πιστὶ! ἔδω! ἔδω!» Ἄλλ' ὁ Πιστός, δὲν ἐπέσπρεφε διότι ὁ βραβυμένον ὑπὸ τῶν δεσμεῶν κύων, ἀπαλ-

λαγείς τοῦ δερματίνου περιδεραίου, ἐμακρύνθη παίζων μεθ' ἑτέρου συντρόφου εἰς μακρυνὴν τῆς πόλεως συνοικίαν, καὶ ἀφίπων αὐτῷ τὸν τυφλὸν κύριόν του νὰ εὕρῃ ὅπως ἴδυνατο τὴν ὁδόν του καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν του.

Μετ' ὀλίγον ἐλαφρὸν βῆμα διέβη τὴν ὁδόν, καὶ ἡ ἦψις τοῦ ξένου ἐφαιδρύνθη.

« Συγχώρησέ με! » εἶπε στραφεὶς πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἡ ὄξεια ἀκοήτου ἤρπασε τὸν ἦχον. « ὦ! ὁδήγητέ με, παρακαλῶ, εἴν δὲν βιάζεσαι πολὺ, δεῖ ὀλίγα λεπτά, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Χρυσοῦ καρονίου. »

Ἀπεύθυνε δὲ οὕτω τὸν λόγον πρὸς νεάν ἀνήκουσαν, ὡς ἐκ τῆς ταπεινῆς ἐνδυμασίας τῆς, εἰς τὴν μέσην τοῦ λαοῦ τάξιν. — « Εἶναι ἀρκετὸν τὸ διάστημα, κύριε, ἀπεικίθη ἡ νέκ, ἀλλ' ἂν ἐξακολουθήτε κατ' ἐυθείαν νὰ βραδίξετε περὶ τὰς ἐκατὰν ὀργυιάς, καὶ ὑστερον διέλθετε τὴν δευτέραν πρὸς τὴν δεξιάν σας χεῖρα ὁδόν. »

« Ἀλλοίμονον! » διέκοψεν ὁ ξένος μελαγχολικῶς μειδιῶν, ἀὴ ὁδήγία σας ὀλίγον θέλει μὲ χραιομεύσει ὁ σκύλος μου ἔφυγε καὶ ἐγὼ εἶμαι τυφλός! »

Εἰς τούτους τοὺς λόγους καὶ εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ξένου ἐνυπῆρχε τόνος μελαγχολικός, ὅστις βιαίως εἰσέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς νεανίδος. — « Συγχωρήσατέ με, παρακαλῶ, κύριε, » εἶπε μὲ δακρυσαμένους ὀφθαλμούς. « δὲν σας παρατήρησα. Στηρίχθητε ἐπὶ τῆς χειρὸς μου, θέλω σας ὁδηγήσει εἰς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου. Μάλιστα, κύριε, ἐπέφερε παρατηροῦσα.

ὅτι ὁ ξένος ἐδίτταζεν, «ἔχω ἀρκετὸν καιρὸν νὰ ἐξο-
θεύσω, σὺς βεβαίω.»

Ὁ νέος τυφλὸς ἔβλεπε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆ βρα-
χιόνο; τῆς νέας γυναικός. Καὶ ἐνῶ ἡ Λουκίλλα ἦτο
σώσεως τοσοῦτον ἐκίληε, ὥστε αὐτὴ ἡ μήτηρ τῆς γε-
λώσα τὴν ἐπέπληττε διὰ τὴν ὑπερβέλλουσαν νεανικὴν
ἀρετὴν τῆς, δὲν ἠσθάνθη ὅμως οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην τα-
ραχὴν, ἀπὸ εὐρέθη, ἀπερσιθάκῆτος οὕτω διαβαίνουσα
τὰς ὁδοὺς τῆς Μαλίνης, μόνη μετὰ νέου ξένου, τοῦ
ὁποίου ὁ ἱμκτισμὸς ἐδήλωε ὅτι ἀνήκειν εἰς κοινωνικὴν
τάξιν ἀνωτέρας τῆς ἐδέχθη τῆς.

«Ἡ φωνὴ σὺς εἶναι γλυκυτέτη,» εἶπεν ὁ ξένος
μετὰ τινος σιωπῆς «ταῦτο εἶναι,» ἐπρόσθετεν ἐλα-
φρῶς στενάζας, ἀπὸ μόνον τεκμήριον, δι' οὗ γνωρίζω
τὴν νεότητά καὶ τὸ κάλλος.» Ἡ Λουκίλλα ἐρυθρίατε
περίλυτος, διότι ἐγνωρίζε καλῶς, ὅτι οὐδεμίαν εἶχεν
ἀξίωσιν εἰς τὴν ὡραιότητά. «Ἡ πόλις αὕτη εἶναι πα-
τρὶς σας;» τὴν ἐρώτησε.

«Μάλιστα, κύριε, ὁ πατήρ μου ἔχει μικρὸν ἐργα-
στήριον φορεμάτων, ἡ δὲ μήτηρ μου καὶ ἐγὼ προσέ-
τομεν μικρὸν τι εἰς τὸ καθημερινὸν εἰσόδημα, πλέ-
κοντες τρίμαπτα (δαντέλαν) μᾶς λέγουν πτωχοὺς,
ἀλλὰ δὲν αἰσθανόμεθα τὴν πενίαν, κύριε.»

«Ἐἴσατε εὐτυχεῖς! δὲν ὑπάρχει εὐτυχία μεγαλητέρα
ἀπὸ τὴν φειδρότητα τῆς καρδίας, ὁ ἀπεκρίθη ὁ τυφλὸς
περίλυτος.

«Καὶ ὁ κύριος,» εἶπεν ἡ Λουκίλλα θλιβομένη κατ'
ἑαυτὴν, διότι διήγειρε φυσικὴν τινὰ ζηλοτυπίαν εἰς
τοῦ ξένου τὸ πνεῦμα, καὶ σπεύδουσα νὰ μεταβάλῃ
ἀντικείμενον τοῦ λόγου, «καὶ ὁ κύριος διατρέχει πρὸ
πάλου εἰς τὴν Μελίνην;»

«Ἀπὸ χθὲς μόνον. Περιηγοῦμαι διαβαίνων τὰς πό-
λις τῶν Κάτω Χωρῶν ἴσως σὺς φαίνεται παράδοξος
ἡ περιადεία ἀνθρώπου τυφλοῦ ἀλλ' εἶναι οὐχ ἥττον
δυσάρεστον καὶ εἰς τυφλὸν τὸ νὰ διαμῆνῃ πάντοτε εἰς
τὴν αὐτὴν θέσιν. Ἐστοχάσθην ὅτι, διαρκούσης τῆς
ἐπιουργίας, εἰς τὴν μοναξίαν τῶν ὁδῶν, με ἦτον εὐχο-
λον, διὰ τῆς βοήθειας τοῦ σκύλου μου, ν' ἀναπνεύσω
ἡσυχῶς τὸν ἀέρα, ἀφοῦ δὲν δύναμαι νὰ τέρψω ἐμαυ-
τὸν διὰ τῆς θέας τῆς πόλεως. . . . ἀλλὰ ὑπάρχουν,
φαίνεται, ἄνθρωποι, αἵτινες οὕτε σκύλον δύνανται νὰ
ἔχωσι φίλον!»

Ὁ τυφλὸς ὠμίλησε μὲ πικρίαν, διότι ἡ δραπέτευ-
σις τοῦ κυνίου τοῦ τὸν ἔβλεπεν ἐγκαρδίας. Ἡ Λου-
κίλλα ἐσπῶγγισα τοὺς ὀφθαλμούς τῆς. «Καὶ ὁ κύριος
περιηγῆται λοιπὸν μόνος;» ἐρώτησε θεωρόσασα προ-
σεκτικώτερον ἤδη τὸ πρόσωπον τοῦ ξένου, καὶ παρα-
σπράσασα ὅτι ἦτο περίπου ἡλικίας εἰκοσιδύο ἐτῶν.

«Ὁ πατήρ σου, ἡ μήτηρ σου,» ἐπρόσθεσαν, ἐντο-
νώτερον πῶς εἰποῦσα τὴν τελευταίαν λέξιν, «δὲν εἶναι
μακρὰ τοῦς;»

«Ἐἴμαι ὄφρανος!» ἀπεκρίθη ὁ ξένος «καὶ δὲν ἔχω
μῶτε ἀδελφόν, μήτε ἀδελφὴν.»

Ἡ ἐρημος κητάσασις τοῦ τυφλοῦ ἔβλεπε βαθέως
τὴν Λουκίλλαν· πατὲρ τῶντα δὲν συνεθλίβη τοσοῦτον
ἰσχυρῶς συνεθάνθη παραδόξους εἰς τὴν καρδίαν παλ-
μοῦς, μυστικὴν τινὰ καὶ νεαράν συμπάθειαν, ἣτις εἴλ-

κυσεν αὐτὴν πρὸς τὸν δυστυχῆ νέον, καὶ κηχίθη νὰ
ἦτο ἀδελφὴ του.

Ἡ μετὰ τῆς νεότητος καὶ τῆς μορφῆς τοῦ ξένου
ἀντίθεσις, ἡ θλίψις ἡ διεγερθεῖσα εἰς τὴν καρδίαν τῆς
νέας, καὶ ἡ αυγαίνητις αὐτῆς ἐκπέδησαν τὴν συμπά-
θειαν τὴν ὁποίαν ἠθάνετο. Ἡ μορφή τοῦ τυφλοῦ ἦν
ἐντελῶς κανονικὴ, οἱ δὲ χαρακτηρισμοὶ εἶχον εὐγενές τι
καὶ ἐμβριθές, καὶ τὸ σύνολον τοῦ προσώπου ἀπέ-
πνευε χάριν καὶ ζωρότητα, ἀν καὶ αἱ κινήσεις αὐτοῦ
ἐγίνοντο μετὰ πάλλας πρσαχίης, καὶ τὸ βηματισμὸς
τοῦ ἦν ὀσκαλον.

Ἐνῶ δὲ διήρχοντο στενὴν ὁδόν, γέστονα τῆς τοῦ
ξενοδοχείου, ἤκουσαν ὀπίσθεν αὐτῶν ποδοβολητῶν ἱπ-
πων, καὶ ἡ Λουκίλλα, στραφείσα μετὰ βίας πρὸς τὰ
ὀπίσω, εἶδεν, ὅτι τάγμα Βέλγων ἱππέων διέβαινε τὴν
πόλιν.

Σύρακα τὸν ξένον πρὸς τὸν τοῖχον καὶ ὅλην περιφο-
ρὰς ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐσταθῆ πλησίον του. Οἱ ἱππεῖς διέ-
βαινον βιαίως τὴν ὁδόν. Ἀλλ' ἐκ τοῦ ἤχου καὶ τῆς
κλαγγῆς τῶν ὀπλων, τοῦ κρότου καὶ τῶν κληπασμέ-
των τῶν ἱππων, ἡ μορφή τοῦ τυφλοῦ παρήλλαξε, καὶ
ἡ Λουκίλλα εἶδε πῦρ ἐνθουσιασμοῦ ἀναβάν εἰς τὸ πρό-
σωπον αὐτοῦ, ὅστις ἀνύψωσεν ἤδη τὴν κεφαλὴν ὑπε-
ρηφάνως καὶ μετὰ χάριτος τὴν ἐκίνει. «Δόξα σοι ὁ
θεός!» εἶπεν ἡ νέα, ἐνῶ ὁ στρατός ἐπληθιάζε νὰ πε-
ράσῃ, ἀδὲν ὑπάρχει πλέον κίνδυνος! «Ἀλλὰ τὸ πράγ-
μα δὲν εἶχεν οὕτω· εἰς τῶν δύο τελευταίων ἱππέων
χωρούντων κατὰ μέτωπον, ἐκάθητο ἐπὶ ἵππου σφι-
γῶντος, οἱ δὲ ὑβρισμοὶ καὶ αἱ πτερινιστῆρες τοῦ ἱπ-
πέως ἐπηύξησαν τὸ πῦρ καὶ τὸν ἀρηνιασμόν τοῦ
ζώου, ὁ παρσερέτο καὶ ἐπῆδα ἐντὸς τῆς στενῆς ὁδοῦ.

«Πρσαχή!» ἀνέκραξεν ὁ ἱππεὺς, ὀρμίσας πρὸς
τὴν γωνίαν ὅπου ἴστατο ἡ Λουκίλλα μετὰ τοῦ ξένου.
«Ἐἴσατε πρὸς; πῶς δὲν φεύγετε;»

«Διὰ ὄνομα τοῦ θεοῦ! εἶναι τυφλός!» ἀνέκραξεν ἡ
Λουκίλλα κλίνουσα πρὸς τὸν ξένον.

«Φύλαξε τὸν ἑαυτὸν σου, ἀγαθὴ μου ὀδηγός!»
εἶπεν ὁ ξένος. Ἀλλ' ἡ Λουκίλλα δὲν ἐμελέτα τοιοῦ-
τόν τι. Ὁ στρατιώτης ἀπέσυρε βιαίως τὴν κεφαλὴν
τοῦ ἵππου ἀπὸ τοῦ μέρους ὅπου ἴσαντο· ἀλλὰ τὸ
λυσσαλέον τετράπευον, σφραδαζαν ἐκ τῆς πληγῆς
τοῦ πτερινιστῆρος, ἐξώρμησαν ὄλις ἀρηνιασάν· ἡ Λου-
κίλλα, μὴ δυναμένη νὰ διαφυλάξῃ ἑαυτὴν καὶ τὸν
ξένον, ἐπρόσθη πρὸ τοῦ τυφλοῦ καὶ ἐδέχθη τὴν αἰτ-
γὴν ἀντ' αὐτοῦ· ὁ λεπτός καὶ ἀβρὸς τῆς νέας βρα-
χιῶν ἐπέσαν ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῆς συνεθλασμένος, ὁ
δὲ ἱππεὺς ἐστράφη ἐμπρὸς. «Δόξα τῷ Θεῷ! εἰσῆθη!»
ἀνέκραξεν ἡ δυστυχῆς Λουκίλλα, καὶ, μὴ δυναμένη
νὰ κρατηθῆ ἀπὸ τὸν πόνον καὶ τὴν φρίκην, ἐπέσαν
ἐπὶ τῶν χειρῶν, τὰς ὁποίας ὁ ξένος μηχανικῶς ἤνοιξεν
ἵνα τὴν δεχθῆ.

«Ὄδηγέ μου! φίλη μου!» ἐρώναξεν ἡ εἰσαὶ πλε-
γωμένη!»

«Ὄχι, Κύριε,» διέκοψεν ἡ Λουκίλλα, εἰμαί καλῆ-
πορα, εἴμαι καλά. Λάβετε ταύτην τὴν χεῖρα ἂν ἀ-
γάπητε, δὲν εἴμιθα τώρα μακρὰν τοῦ ξενοδοχείου.
Ἀλλ' ἡ ἀκοή τοῦ ξένου, εὐαίσθητος πρὸς πάσαν
φωνῆς χάριτιν, τῆ ἐγνωστοποίησε τὸ ἀλγὸς τῆς νέας

ὄλιγον δὲ κατ' ὀλίγον ἀνεγνώρισε τὴν πληγὴν ἣν εἶ-
 χεν αὐτῇ λάθει, ἀφ' αὐτῆς γενναίως κέρη δὲν τὸν εἶπεν,
 ὅτι μόνον διὰ τὴν προσπαθειῶν αὐτῆς ἐπαθε τοιαύτην
 πληγὴν. Ὁ ξένος ἐπέμεινεν ἤδη ἀπαιτῶν τὴν ἀντάλ-
 λαγὴν τῶν χρεῶν, καὶ προτείνας τὴν συνοδύσῃ αὐτὴν
 εἰς τὸν οἶκόν της ἢ Λουκίλλα, πείσοδος καὶ ὑποφέ-
 ρουσα πάλιν ἀπὸ τὸν πόνον, ἐδέξατο τὴν συνοδύσῃ αὐτῆς
 ὄλιγα δὲ βήματα κατωτέρω πρὸς τὴν παρακλιμένην
 ὄδον ἐκείνη τὸ καπνῶν κατωδίημα τοῦ πατρὸς της
 ἐθάσαν, καὶ μάλιστα ἡ Λουκίλλα ἐσπλάγχνεν εἰς τὴν θυρῶν,
 κατέπεσον ἀναίσθητος ἐκ τοῦ πόνου. Ἀπέκλιτο λοι-
 πόν εἰς πόνον ξένου τὸν ἐξήγησεν τὸ συμβῆναι καὶ τὴν πα-
 ρακαλέσῃ τοῦς δὲν τῆς αἰκίας καὶ προσκαλέσασιν εἰθὺς
 χειροῦν τὸν ἐμπειρότερον, τὸν πρῶτον καὶ τὸν ἐπι-
 πόλιος. εἶπεν αὖτις πλουσίας καὶ ὄντα καὶ τὴν ἐ-
 κανοθώσω τὴν ἡμέραν τῆς γενναίως θυγατρὸς σὲς, ἢ
 τις δὲν ἐγκατέλειπε τὸν κινδυνεύοντα ξένου.

Ὁμιλῶν δ' εὖρος τὸ βελαντιόν του' ἀλλ' ὁ πατὴρ
 ἐνήθη τὴν προσφορῶν, καὶ ὁ ξένος ἤθελεν ἐπιβεβαιώ-
 θεως ἐάν ἴθινα τὴν ἐντὸς ἀγαθὰν τι-
 κὴν, μετ' ἧς ἐγένετο ἡ ἀποπέμψις ἐκείνη.

Παροίμενος δὲ μέχρι τῆς ἀφίξις τοῦ χειροῦν καὶ
 τῆς ἐπιπέμψις τοῦ βραχέως, καὶ δὲν ἀνεχώρησαν εἰ-
 μη ἀρού ἢ μάλιστα τὸ ὑπεσχεσθῆ, ὅτι θέλει τὸ γένε-
 τικὸν τὴν ἐπομένῃν προαίαν πρὸς τὴν ἀσθενῆς ἐπέτασε
 τὴν νύκτα.

Γινόντι τὴν ἀνάλουθον πρώην εἶχον ἀποπρασίει
 ἢ ἀρήση πόλεον, ἧτις παρῆγον εἰς τὸν ὄδοιπόρον τὸ
 εὐνοῦν μικρὴν εὐχαιότησιν, ἀλλ' ἀνέξαλε πάλιν τὴν ἀ-
 καχομένην, μέγιστος δὲ ἡ ἰδέα Λουκίλλα μετὰ τῆς μη-
 τρὸς της ἐπῆρε τὴν βεβαιώσῃ περὶ τῆς ἀναβρω-
 πῶς της.

Γνωρίζεις, καὶ ἐγὼ εἶμαι τῆς γνώμης, φιλοτάτη
 Περθενοπίη, ὅτι ἡ εὖρος εἶναι τοσοῦτον αἰθέριος κατὰ
 τὴν πρώην συνάπτειν, μυστηρίον τι, ἀκατανόητος
 συγγένεια μεταξὺ προσώπων (ξένων πρὸς ἀλλήλα
 πρότερον) ἐφαρμόζουσα ἀκατασχετῶς αὐτὰ πρὸς ἀλλη-
 λῆ. Καὶ δὲν εἶναι ἀλλ' ἀληθῆς ἡ ὡραία τοῦ Πλάτωνος
 ἰδέα, ὅτι αἱ ψυχὰς τῶν, μετὰ οὐσῶν τῶν ἀ-
 σπέρων, καὶ πνεύματα πρὸς ἀλλήλα ἐλασθόμενα, ἐλ-
 λουσι τὴν φωτεινὴν αὐτῶν καταγωγὴν ἐκ τῆς αὐτῆς
 σφαιρῆς, καὶ ποθοῦσι μετὰ μελαγχολίας τὴν ἀνασώ-
 σιν τοῦ πρώτου αὐτῶν δεξιῶν. Ἀλλὰ μακρὸν τὸ
 καὶ προσφάσιον εἰς τὰς φαντασιώδεις ταύτας λέξεις
 τοῦ αἰωνίου τοῦτου γουστῆριου, καὶ φαίνεται φυσικῶν,
 ὅτι εἰς τὴν ἐγκαταλείμενην καὶ οἰκτρὴν κατάστα-
 σιν τοῦ Εὐγενίου Διάντ-Αμάν, εἰσελθὼν αὐτὸς τὸν αἰ-
 σθανθῆ τρυφερόν αἰσθητὰ πρὸς τὴν κινδυνεύουσαν το-
 σοῦτον γενναίως ὑπὲρ τῆς σωτηρίας του.

Τὰ σάρτη, εἰς ἃ διέμενε καταθεδικασμένος, δὲν
 διασκεδάζον βεβήτως ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς
 του τὰς ἐπιπολαζούσας εἰκόνας τοῦ ἰδανικοῦ παλίου
 ἀπ' ἐναυτίης, εἰς τὴν θηνηκῆ καὶ ἐρημὸν μοναξίαν
 του, τρεπόμενος κατὰ τὸν ὄντως φαντασιῶς φῶς θερ-
 μῆς, καὶ κηρύσσας ἐσθίης τὴν ἀνοχθῆ εἰς συμπάθειαν
 καὶ συγκαίνειαν.

εἶχεν ὀρθῶς ὁμολογήσει, ὅτι τὸ μόνον δὲ αὐτὸν
 τικαίριον τῆς ἀσθενείας, ἦτο ἡ μελαγχολία τῆς φωνῆς,

καὶ δεῖ ποτὲ γλυκύτερος ἢ κατωκυτικώτερος τόνος
 ἢ εἶχε προσάλει τὰ ὦτα αὐτοῦ. Ἡ ἐκφώνησις ἔ-
 κείνη τῆς Μελανίδος κέρη, ἢ τοσοῦτον ὡραίως προδί-
 δουσα τὴν αὐταπάρασιν αὐτῆς, καὶ τοσοῦτον μελω-
 δικῶς ἐφαρμόζουσα τῆς ἐγκαρδίου εὐσπλαγχνίας τὸν
 τόνον, « Λεξά σοι ὁ Θεός! ἐσώθης!» προφερθεῖσα καθ'
 τὴν στιγμὴν αὐτῆς ἡ ἰδέα ὑπέστη τὸν πόνον, συνεκίνη-
 σε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ ἐξήγειρεν ἐν αὐτῇ ἀόριστόν
 τι, αἰθέριον καὶ ἠδονικὸν αἰσθητὰ, ὑπὲρ δὲν εἶχεν εἰ-
 σέτι αἰσθανθῆ ἡ νεότης αὐτοῦ. Καὶ ἡ Λουκίλλα δὲ
 ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ἐκείνου φθοκῆθη αὐτῆσασιν
 τὴν συμπάθειαν, ἣν ἤδη εἶχε συλλάθει ὑπὲρ ἀνθρώ-
 πων, ὅστις εἰς τὴν πρώην τῆς ἡλικίας ἀνθρώπων, ἦτο
 πτερομένης τῶν ὡραίων τῆς ζωῆς ἀντικειμένου, καὶ
 ἐγκαταλείμενος εἰς τὴν νύκτα τοῦ χρόνου, μονήτης
 καὶ ἀνευ ἐλπίδος. Διότι εἰς τὸ ἀγαθοποιεῖν καὶ ὑ-
 βρῆτον εὐλόγησόν σου, ὡ Περθενοπίη, ὑπάρχει φυσικὴ τι-
 κίσις εἰς τὸ προσπαθεῖν, ἧτις μεταμορφώνει ὑμᾶς
 εἰς ἀγγέλους τῆς ἀσθενείας, εἰς στήρικτας τοῦ γήρα-
 τος, καὶ εἰς τρυφερὰς τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Ἡ κίσις
 αὐτῆς, ἐχούσα τὴν ἔδραν αὐτῆς ὡσαύτως εἰς τῆς Λου-
 κίλλης τὴν καρδίαν, ἀνεκφράστως πῶς συνέδεσε τὴν
 συμπάθειαν αὐτῆς φῶσιν μετὰ τοῦ ἀτυχήματος τοῦ θυ-
 στυχοῦς ὄδοιπόρου. Πλήρης θερμότητος καρδίας καὶ
 ἰδέων ἀνατέμων τῆς τοῦ ἡλικίας καὶ τῆς κοινωνικῆς
 κατῆς καταστάσεως, δὲν ἦτον ἀμέτοχος τῆς σαρμῆς
 ἀσθενείας ἐκείνης, ἧτις θλίβεται διὰ τὴν στέργειν
 τῆς ὡραιότητος. Ἀστομάτως γνωρίζουσα, πᾶσαν
 βεβήτως ἐθῆνατο τὴν ἀγαπήσῃ, ἀπίστευτον ἐξελάρ-
 θησε τὸν ἀντὶμαρτῆ δὲ ἀμαρτῆσιν εὐνοίας. Ὁ δὲ
 ξένος οὗτος τοσοῦτον ὑπέροχος τῶν θνητῶν, ὅς ποτε
 εἶχεν ἰδέα, ὑπέροχος ὁ πρῶτος, ὅστις ἀπαύθινα πρὸς
 αὐτὴν τοιαύτην φωνὴν, ἧς οἱ τόνος καὶ αἱ λέξεις διε-
 γείρουσι ἀεὶ ἀκαίτητον εἰς γυναικείαν καρδίαν θαυμα-
 τῶν. Τὴν ἐκίστευεν ἐκείνη, καὶ τὸ χάριεν αὐτῆς
 πνεῦμα ἀσπλάγχνον ὡς πρὸς αὐτὴν τὴν τοῦ προσώπου
 τῆς ἀτέλειαν. Ἀλλ' ἡ νύκτα αὐτῆς δὲν ἦτον ὅλως ἐστε-
 ρημένη ἀλκυσιτικῶν τινῶν πλεονεκτημάτων τὸ βῆμα
 καὶ τὸ σύνολον τῆς μορφῆς της ἀπέπνευον χάριν μετὰ
 τῆς ὀφθαλμοῦ τῆς νεότητος, τὸ δὲ στόμα της ἐμειδίαι
 ποσαῖσαν φιλανθρωπίαν, ὥστε ὑπῆρχον ἐνὶ ὄψει στιγμῆς,
 καθ' ἃς δὲν ἠθῆνατο μόνος ὁ τυφλὸς καὶ τὴν ἐκλάθει
 ὡς ὡραίων. Ἡ παιδικὴ τῆς ἡλικίας ὑπέσχετο εἰς αὐ-
 τὴν ὡραιότητος ὄψιν· ἀλλ' ἡ εὐλογίαι, τρυφερὰ κατ'
 ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἀσθενεῖα, ἀσχήλησεν ἀσπλάγχνως
 τὸ πρόσωπόν της, ὅχι μόνον καύσασα τὸ λεῖον δερ-
 μάτης καὶ τὴν λαμπρὴν χροίαν, ἀλλ' ὀλοκλήτως
 μεταβάλλουσα καὶ αὐτοῦς τῆς μορφῆς της τοῦς γα-
 ρακτῆρας. Ἡ δὲ οἰκογένεια τῆς Λουκίλλης, φημι δὲ
 μένη ἐπὶ καλλίονη καὶ ματαία διὰ τὴν φημὴν ταύτην,
 τοσοῦτον πικρῶς ἐθλίβη διὰ τὴν ἀκλήραν ἀσθενεῖαν,
 ὥστε ἡ πτωχὴ Λουκίλλα ἐνώριε ἐθιδήχθη τὴν θεωρεῖ
 τοῦς περὶ αὐτὴν πολὺ πλείονερον τεθλιμμένους, ἢ ὅσον
 ἀληθῶς ἦσαν, καὶ τὴν μεγαλοποιῖ τὰ πλεονεκτήματα
 τῆς ὡραιότητος, τῆς ἀπείρας ἢ ἀπώλειαν θεωρεῖ τὰ πρὸς
 τῶν γονέων της ὡς βεβήτατον ὄσοισίγημα. Εἶχε
 προσέτι ἡ Λουκίλλα ἐξαδέλφην, ὀνομαζομένην Ἰου-
 λῆν, ἧτις ἐθεωρεῖτο τὸ ἀγλαίσμα καὶ ὁ θεομυστικός

των θυγατέρων τῆς Μιλίνης, διὰ τὸ σπάνιον τῆς
ωριότητός της· καὶ ἐπειδὴ αἱ ἐξαδέλφαι εὐρίσκοντο
συνεχῶς ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην, ἢ ἀντίθεσις τῶν προ-
σώπων ἐπλήγῃσιν συνεχῶς τὴν Λουκίλλαν. Ἀλλὰ
πᾶσα δυστυχία ἔχει καὶ τὸ ἀντίδοτον αὐτῆς, καὶ ἡ
ἑσπερική συναίσθησις τοῦ δυσχεροῦς τούτου ἐλαττώ-
ματος εἶχεν, ἀνευ τραχύτητος, ἠδύνην τὸν χαρακτήρα
της, καὶ παράσχει χάριν τινα εἰς πνεῦμα, ὅπερ ἄλ-
λως ἠδύνητ' ἀποβῆ ὅλως ὑψηλόν, καὶ ταπεινότη-
τα εἰς ψυχὴν φῶσι ὀξείαν, ἐμπειρὴ καὶ ἐνεργητικὴν.

Καὶ ἤδη ἡ Λουκίλλα εἶχεν ἀποκτήσει ὅ,τι πρό-
πάντων ἠδύνητ' ἀποβῆτ' ὅτι δὲν θέλει ἀποκτήσει
ποτὲ διὰ τὴν στέρησιν τῆς ὠραιότητος· καθ' ὅτι ἡ-
γαπήθη παρὰ πάντων. Ὅπου καὶ ἂν παρίστατο, τὸ
ὠριόν καὶ γλυκὺ αὐτῆς πνεῦμα διέχευεν ἀνεκφραστόν
τι· θέλητρον, ὅθεν δὲ ἔλλειπεν, συνέλλειπέ τι μετ'
αὐτῆς, ὅπερ οὔτε αὐτῆς τῆς Ἰουλίας ἢ κχλλονὴ ἢ ἀ-
ναπληρώση ἠδύνητ'.

«Προτίθειμαι» εἶπεν ὁ Σαιντ-Ἀμάν εἰς τὴν Κυρίαν
Λουτισσέρ, μητέρα τῆς Λουκίλλας, ἅμα ἐκάθητε μίαν
ἡμέραν εἰς τὸν μικρὸν αὐτῆς θάλαμον, (καθότι εἶχεν
ἤδη ἱκανῶς οἰκισθῆ μετὰ τῆς οἰκογενείας καὶ ἦλθε νὰ
ἀντεπισκεφθῆ τὴν Κ. Λουτισσέρ, ἐπισκεφθεῖσιν αὐτὸν
τὴν προτεράϊαν, συνωδευμένους μετὰ τοῦ ἀνευρεθέντος
κυνός, ὅστις πάντοτε ὠδήγει ἤδη τὰ βήματα τοῦ κυ-
ρίου του εἰς τὸ ταπεινὸν κατοικημα, καὶ ἐκάθητο αὐ-
τομάτως ἐπὶ τῆς θύρας), «Προτίθειμαι», εἶπεν ὁ Σαιντ
Ἀμάν, μετὰ τινος παύσειν, καὶ ὀλίγον διατάζων,
«νὰ παρατείνω τὴν εἰς τὴν Μαλίην διατριβὴν μου·
ἔχει ἀεὶ ὑγιεινὸν ἢ πόλις αὐτὴ, καὶ ἀγαπῶ τὴν ἡ-
συχίαν τῆς θέσεώς της· ἀλλ' ἐννοεῖται, κυρία, ὅτι εἰς
τὸ ξενοδοχεῖον, διέγων μετὰ ξένων, εὐρίσκω τὴν
διατριβὴν ταύτην ὀλίγον δυσάρεστον. Ἐσυλλογίσθην»,
ὁ νέος διεκόπη ἐκ νέου, «ἐσυλλογίσθην ὅτι, ἐάν ἦτο
δυνατὸν νὰ πεισθῆ κχλή τις οἰκογένεια, ἵνα μὲ δεχθῆ
ὡς σύνοικον, ἠθελον παρατείνω τὴν ἐνταῦθα διαμονὴν
μου διὰ τινος ἐτι ἐβδομάδας. Εὐχαριστοῦμαι εὐχολως.

« Ἀναμφιβόλως ὑπάρχουσιν ὅχι ὀλίγαι οἰκογέ-
ναι εἰς τὴν Μαλίην, αἵτινες ἠθελον εἰσθαι εὐτυχεῖς
νὰ δεχθῶσι τοιοῦτον σύνοικον.»

« Συγκατανεύετε νὰ μὲ δεχθῆτε; » ἐρώτησεν αἰ-
φνιδίως ὁ τυφλὸς νέος. « Ἐνόμιζα, ὅτι ἦμην ἄξιος
αὐτῆς τῆς εὐμενείας.»

« Ὁ Κύριος εἶναι λίαν φιλόφρων· ἀλλὰ μάλισ-
ἐχομεν ἓνα θάλαμον, μὴ δυνάμενον ἴσως νὰ σᾶς εὐχα-
ριστήσῃ.»

« Δὲν θεωρῶ οὐδεμίαν διαφορὰν μετὰξὺ ἐνὸς ἢ
ἄλλου θαλάμου. Ὁ ὠραιότερος δι' ἐμὲ θάλαμος εἶναι,
ὅστις μὲ παράσχει τὸν ἦχον τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς ἡ-
χοῦντα γλυκύτερον εἰς τὴν ἀκοήν μου.»

Γενομένης τῆς συμφωνίας, ὁ Σαιντ-Ἀμάν κατόκη-
σεν ἤδη ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην μετὰ τῆς Λουκίλλας.
Δὲν ἦτο λοιπὸν εὐτυχὴς αὐτὴ θεωροῦσα, ὅτι ὁ νέος ἐζή-
τει διασκεστέρην μετ' αὐτῆς συγκοινωνίαν, καὶ δὲν
ἔχαιρε μέλλουσα νὰ τῷ προσφέρῃ τὴν θεραπείαν της;

Ὁ Σαιντ-Ἀμάν περιπαθῶς ἀγαπῶν τὴν μουσικὴν, ἐ-
καλλιέργει τὰ μάλιστα αὐτὴν, καὶ ἐπαζεν ὄργανόν τι
μετὰ τοσαύτης τέχνης, ὥστε μόνον ἡ γλαφυρὰ τῆς

φωνῆς του μελωδία ἠδύνητ' ἀποβῆτ' ὅτι δὲν θέλει ἀποκτήσει
ποτὲ διὰ τὴν στέρησιν τῆς ὠραιότητος· καθ' ὅτι ἡ-
γαπήθη παρὰ πάντων. Ὅπου καὶ ἂν παρίστατο, τὸ
ὠριόν καὶ γλυκὺ αὐτῆς πνεῦμα διέχευεν ἀνεκφραστόν
τι· θέλητρον, ὅθεν δὲ ἔλλειπεν, συνέλλειπέ τι μετ'
αὐτῆς, ὅπερ οὔτε αὐτῆς τῆς Ἰουλίας ἢ κχλλονὴ ἢ ἀ-
ναπληρώση ἠδύνητ'.

φωνῆς του μελωδία ἠδύνητ' ἀποβῆτ' ὅτι δὲν θέλει ἀποκτήσει
ποτὲ διὰ τὴν στέρησιν τῆς ὠραιότητος· καθ' ὅτι ἡ-
γαπήθη παρὰ πάντων. Ὅπου καὶ ἂν παρίστατο, τὸ
ὠριόν καὶ γλυκὺ αὐτῆς πνεῦμα διέχευεν ἀνεκφραστόν
τι· θέλητρον, ὅθεν δὲ ἔλλειπεν, συνέλλειπέ τι μετ'
αὐτῆς, ὅπερ οὔτε αὐτῆς τῆς Ἰουλίας ἢ κχλλονὴ ἢ ἀ-
ναπληρώση ἠδύνητ'.

φωνῆς του μελωδία ἠδύνητ' ἀποβῆτ' ὅτι δὲν θέλει ἀποκτήσει
ποτὲ διὰ τὴν στέρησιν τῆς ὠραιότητος· καθ' ὅτι ἡ-
γαπήθη παρὰ πάντων. Ὅπου καὶ ἂν παρίστατο, τὸ
ὠριόν καὶ γλυκὺ αὐτῆς πνεῦμα διέχευεν ἀνεκφραστόν
τι· θέλητρον, ὅθεν δὲ ἔλλειπεν, συνέλλειπέ τι μετ'
αὐτῆς, ὅπερ οὔτε αὐτῆς τῆς Ἰουλίας ἢ κχλλονὴ ἢ ἀ-
ναπληρώση ἠδύνητ'.

Ὁ Σαιντ-Ἀμάν ἦν Γάλλος τὰ γένος. Οἱ γονεῖς αὐ-
τοῦ, κατοικήσαντες εἰς τὰ πέριξ τῆς πόλεως Ἀμιένης,
ἐγένοντο κληρονόμοι διακελευόμενου τινὸς κτήμα-
τος, οὗ τινος ἡ κατοχὴ περιῆλθεν εἰς χεῖρας αὐτοῦ
δύω ἐτη πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ κρόντος ἱστορήματος.

Εἰς ἡλικίαν τριῶν ἐτῶν ἐτυπλώθη. « Δὲν ἤξεύρω »,
εἶπε διηγούμενος τὰ κατ' αὐτὸν πρὸς τὴν Λουκίλλαν,
ἐνῶ ἐσπέραν τινὰ ἐπεριπάτου μόνου, « ὅθεν ἤξεύρω
μὲ τί νὰ παραμοιάσω τὴν γῆν, ἢ τὸν οὐρανόν, ἢ τοῖς
ποταμοῖς, τῶν ὁποίων δύναμαι ἐπὶ τέλους ἢ ἀκούω
τὴν φωνήν. Οὐδὲν ἄλλο ἐντὸς τοῦ συμμείγματος τού-
του καταλαμβάνω, εἰμὴ ὠραιότατόν τι κράμα χυ-
λίων ὑπερλάμπρων χρωμάτων, ὠραίνω τινὰ καὶ τα-
χεῖαν χάρας ἀντίληψιν — « ἰρατὴν μουσικὴν ». Μέ-
χρι τοῦδε ἐβρήκισα μόνον τὴν μαρναθεῖσαν παιδικὴν
ἡλικίαν μου· ἤδη ζήτῳ μετὰ δακρύων τὸ φῶς τῆς
ἡμέρας. Ἡ παιδικὴ ἡλικία μου παρῆλθεν χαροποιᾶ,
τὰ μικρότερ' ἀθύσματα μὲ ἤρισκον καὶ διεσκεδάζον
τὴν ἀργίαν τοῦ πνεύματός μου· ἀλλ' ἡ χαριεστέρη
τέρψις μου ἦτο ἡ ἀνάγνωσις· πόσον προσείχα εἰς τὰς
ζωπρὰς περιγραφὰς τῶν ποιητῶν! πόσῃ ἐντύπωσιν
μ' ἐνεποίουν αἱ διηγήσεις τῶν μεγάλων ἱστορικῶν
συμβάντων, καὶ ἐνέπληθον τὴν ψυχὴν μου ἐνεργείαι,
κινήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ πρὸς τὴν ζῶν! Βασιμῆδον
ἐπληροῦσθην ὑπὸ τῶν ἀντιλήψεων ὅλων τῶν περι
πραγμάτων, τὰ ὅποια διὰ παντός ἐστερήθην. Ἐνό-
μιζα ὅτι ὑπῆρξα καὶ οὐχὶ ὅτι ἐζήσα· ὅτι εἰς τὸ μέ-
σον τῆς παγκοσμίου ἐλευθερίας, κατεδικάσθην εἰς
εἰρκτὴν, ἐκ τῶν μελαίνων τῆς ὁποίας τοίχων ἀδύνα-
τος ἦτο ἡ δραπέτευσις. Ἐνόσω ἔζων οἱ γονεῖς μου,
εἶχον παρηγορίαν τινὰ, τοῦλάχιστον δὲν ἦμην μόνος·
Ἀπέθανον, καὶ ἀχαρις καὶ αἰφνιδία μόνωσις περιεκύ-
κλωσε τὴν ἐρημον εἰρκτὴν μου γηραιᾶς τῆς ὑπηρέτης
ὅστις περιεποιήθη τὴν παιδικὴν ἡλικίαν μου, ὅστις
μ' ἐγνώρισε φαιδρυνόμενον καὶ λευόμενον ἀπὸ τὸ φῶς
τοῦ οὐρανοῦ, τὸ τοσοῦτον ἐνωρίς ἀπ' ἐμοῦ ἀφαιρέθην
καὶ διὰ τῶν ἀναμνήσεων τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμά μου
ἠδυνήθη νὰ παλινδρομήσῃ, διὰ τῶν σκοτεινῶν καὶ
στενῶν ἀτραπιῶν τῆς μνήμης, εἰς τὰς αὐλακὰς τοῦ

λιχοῦ φωτός, ἰδοὺ τί ἔμειναν εἰς ἑμὲ ἐξ ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων συμπαθειῶν. Δὲν ἔρκει ὅμως πρὸς εὐχαρίστησίν μου ἡ πατρικὴ οἰκία, ὅθεν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς μου ἡ φωνὴ ἀπέπτη. Ἀνισυχία τις ἢ πόθος τοῦ κινεῖσθαι κατέχοντά με, εἶθισαν τὰ βήματά μου ἐκτὸς τῆς πατρίου ἐστίας. Περιπλανῶμαι μάτην καὶ ὄπου τύχη, καὶ αἰσθάνομαι ἐπὶ τέλους τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἀέρος, ὅστις πίπτει πέρξῃ ἐμοῦ ὡς ψηλαφητὸν τι φορτίον. Μόνον σύντροφον εἶχον τὸν γηραιὸν θεράποντά μου, ἀλλὰ ἔχουσα καὶ τούτον, ἀποθανόντα πρὸ τριῶν ἤδη μηνῶν εἰς Βρυξέλλας. Ἀλλοίμονον! εἶχον λησμονήσει, ὅτι ἦτον γέρον, διότι δὲν εἶδα τὴν πρόσθεον τῆς παρακμῆς του. Καὶ τώρα, ἀπολέστας καὶ τὸν ἀπιστον σκύλον, εὐρέθην μόνος, μέγχις οὐ ἦλθα πρὸς τὰ ἐδῶ καὶ εὔρον σέ!»

Ἡ Λουκίλλα καθημένη, ἐχάδευε τὸν κῆνα, εὐλογούσα τὴν ἀποπλάνησιν αὐτοῦ, ἣτις περιεποίησεν εἰς αὐτὸν φίλην μὴ δυναμένην νὰ δραπετεύσῃ ποτέ.

Ἄλλ' ὅσον θερμῶς, ὅσον ἐπιχαρίτως ἠγάπα τὴν Λουκίλλαν ὁ Σαιντ-Ἀρμάν, δὲν κἀτίσχυεν ἡ νέα νὰ διαλύσῃ τὴν ἀπὸ τοῦ προσώπου του μελαγχολίαν, καὶ νὰ παρηγορήτῃ ἐντελῶς τὴν θλιβεράν αὐτοῦ κατάστασιν.

« Ἄ! εἴαν ἠδυνάμην νὰ σέ ἴδω! Ἐάν ἔδυνάμην νὰ θεωρήσω τὸ πρόσωπον τοῦτο, ὅπερ μάτην ἡ καρδία μου ζητεῖ νὰ διακρίνῃ!»

« Ἐάν ἠδύνασο », εἶπε στενάζουσα ἡ Λουκίλλα, « ἤθελες παύσει νὰ με ἀγαπᾷς. »

« Ἀδύνατον! » ἐκραζεν ἐμπαθῶς ὁ Σαιντ-Ἀρμάν, « Ὅπωςδήποτε σὲ κρίνει ὁ κόσμος, σὺ θέλεις εἶσαι δι' ἐμὲ τὸ σύμβολον τῆς ὠραιότητος, καὶ ὀφείλω νὰ μὴ κρίνω περὶ σοῦ διὰ τῆς κρίσεως τῶν ἄλλων, ἀλλὰ περὶ τῶν ἄλλων διὰ τῆς κρίσεως σου!»

Ἠγάπα ν' ἀκούῃ τὴν Λουκίλλαν ἀναγινώσκουσαν ἱξαιρέτως δὲ ἠγάπα τὰς περιγραφὰς πολέμων, ἀγρίων συμβάντων, περιληγήσεων· πάντα ταῦτα ἐπροξένουν βαθεῖαν ἐντύπωσιν εἰς τὸ πνεῦμά του. Πολλάκις διέκοπτε τὴν ἀνάγνωσίν τῆς ἀκούουσα αὐτὸν στενάζοντα, καὶ ἠσθάνετο, ὅτι ἤθελεν ὑπομείνει τὴν στέρησιν καὶ αὐτῆς τῆς εὐτυχίας τοῦ ν' ἀγαπάται παρ' αὐτοῦ, εἴαν ἔδυνατο νὰ συμπληρώσῃ τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἀντικειμένου τῆς λατρείας τῆς, ἀποδίδουσα αὐτῷ τὸ φῶς, τοῦ ὁποῖου ὁ πόθος ἐβασάνιζεν αὐτὸν ὡς φάντασμα.

Ἡ οἰκογένεια τῆς Λουκίλλας ἦτο τοῦ καθολικοῦ δόγματος, καὶ, ὡς συμβαίνει εἰς ὁμοίας τοιαύτας οἰκογενείας, εἶχε πολλάς περὶ τὴν εὐλάβειαν αὐτῆς προλήψεις. Ἐνίοτε διῆγον εὐχαρίστους ἐσπέρας, διὰ τῆς ἐνκνηνώσεως διαφόρων θρησκευτικῶν διηγημάτων καὶ φανταστικῶν θαυμάτων τοῦ καθολικοῦ ἡμερολογίου. Καὶ μίαν μάλιστα φοράν, ἐνῶ οὕτω συνεδιελέγοντο μετὰ δῖω ἢ τριῶν γειτόνων, εἶ οὗτος τῶν τριῶν βασιλικῶν τῆς Κολωνίας ἀπέβη τὸ πρώτιστον ἀντικείμενον τῶν θαυμασίων διηγημάτων αὐτῶν. Αἱ ἐντυπώσεις τῆς Λουκίλλας ἦσαν ζωηραὶ, οὕτως, ὡς δύνατο εὐκόλως νὰ ὑποναήσῃ, φύσει ὑποκειμένης εἰς τὴν ἐπιφρόνην τῶν δοξαστικῶν ἐκείνων, μεθ' ὧν ἐκ τῆς παιδικῆς ἀνετηράκη ἡλικίας, καὶ ἠκροάζετο μετὰ προσοχῆς

σειρὰν διηγημάτων, ἀναφερομένων εἰς τὸν θαυματουργὸν τάφον.

Μία πρὸ πάντων ἱστορία ἐπέσυρεν ἰδίως τὴν προσοχὴν τῆς Λουκίλλας. Ὁ διηγηθεὶς αὐτὴν σεβάσμιος γέρον ὠμολόγησεν ἑαυτὸν μάρτυρα αὐτόπτην τῆς ἀληθείας τοῦ διηγήματός του.

Γυνὴ τις, εἰς Ἀνδέρς, ἐγέννησεν υἱόν, καρπὸν ἀθμιῶν σχέσεως, κωφὸν καὶ ἀλαλον. Ἡ δυστυχὴς μητέρα ἐπίστευσε τὴν συμφορὰν ὡς τιμωρίαν τοῦ ἁμαρτήματός της. « Ὡ εἶθε, εἶπεν, ἡ συμφορὰ αὕτη γὰ ἐπιπτεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου! τὸ πτωχὸν καὶ ἀθῶον τέκνον τιμωρεῖται ἐνεκα τοῦ ἀνομήματός μου!» Ἡ ἰδέα αὕτη νυχθημερὸν τὴν ἐβασάνιζεν, καὶ ἐμαραίνετο ἀνευ οὐδεμιᾶς παραμυθίας. Καθ' ὅσον ἠλικιοῦτο τὸ παιδίον, ταλαιπωρούμενον ἐταλαιπώρει ἐπὶ μᾶλλον τὴν μητρικὴν καρδίαν, σπαραττομένην ὑπὸ τῆς τύψεως τοῦ συνειδότητος. Ἐπὶ τέλους, ἀκούουσα συνεχῶς τὴν ἱερὰν φήμην τοῦ ἐν Κολωνίᾳ Τάφου, ἀπεφάσισε ν' ἀπέλθῃ πεζῇ καὶ μὲ γυμνοὺς πόδας εἰς προσκύνησιν τοῦ ἁγίου τούτου ἰδρύματος. « Ὁ πολυεὐσπλαγχνος Κύριος, ὁ ἀποκαλέσας τὴν Μαγδαληνὴν ἀδελφὴν του, θέλει ἀφαιρέσει ἀπὸ τὸ παιδίον τὴν κατάραν τῆς μητρὸς. » Ὅθεν ἐπέζοπύρησεν εἰς Κολωνίαν. Ἐξέχυσε τὰ δάκρυα, τὴν μετάνοιαν καὶ τὰς παρακλήσεις τῆς καρδίας της ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ μνήματος. Ἐπιστρέφουσα δὲ εἰς τὴν γεννήσασαν αὐτὴν πόλιν, πόσῃν ἠσθάνθη φρίκην πλησιάσασα καὶ ἀπαντήσασα τὸ ταπεινὸν κατάλυμά της σωρὸν ἐρειπίων! Πυρκαϊὰ τὸ εἶχε καταστρέψει. Ἡ ἀθλία ἐκάθησε κατὰ γῆς ἐξηνητημένη ὑπὸ τῆς ἀγωνίας. Εἶχεν ἄρα χάσει καὶ τὸν υἱὸν της; Ἐξέφρησε ἤκουσε τὴν κραυγὴν παιδικῆς φωνῆς, καὶ ὦ! ταῦτοχρόνως τὸ παιδίον της ἐβρίβθη εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς κράζον « Μητέρα! μητέρα! »

Τὸ παιδίον εἶχε σωθῆ ἐκ τοῦ πυρός, ἐκραγέντος πρὸ ἐπτὰ ἡμερῶν ἀλλ' εἰς τὴν φρίκην, ἣν ὑπέστη, ὁ κρατῶν τὴν γλῶσσάν του δεσμός ἐκόπη, καὶ τὸ παιδίον ἤρβρωνε φωνὰς καὶ λόγους τρίμου. Ἡ κατάρρα ἐλύθη, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸ ἐδίδαξαν ἤδη οἱ ἀγαθοὶ γείτονες, νὰ δευθῆ τὴν ἐπιστρέψασαν μητέρα. Τί τὴν ἐμελλε πλεον ὅτι κατεπτώχυσεν, ὅτι ἡ στέγη της κατέπεσεν εἰς τέφραν; Ὑπομείναςα εὐπειθῶς τὸ μικρὸν τοῦτο ἀτύχημα, εἶχεν ἐν ἑαυτῇ τὴν μεγίστην παρηγορίαν, ὅτι αἱ παρακλήσεις αὐτῆς εἶχον εἰσακουσθῆ, καὶ τὸ ἁμάρτημα τῆς μητρὸς ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τοῦ υἱοῦ.

Εἶπον, φιλτάτη Παρθενόπη, ὅτι ἡ ἱστορία αὕτη βαθεῖαν ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν εἰς τὴν Λουκίλλαν. Δυστύχημα, τοσοῦτον συγγενὲς τοῦ παθήματος τοῦ Σαιντ-Ἀρμάν, ἀπελαυνόμενον διὰ προσευχῶν ἑτέρου, ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν αὐτῆς εὐλαβῶν σταχασμῶν, καὶ ὠραίας ἐλπίδος. « Δὲν ὑπάρχει ἐν οὐρανῷ ὁ Θεός; — Ὁ ἐπακούσας τὴν ἐνοχον, δὲν βέλει ἀκροασθῆ τὴν φωνὴν τῆς ἀθίας; Δὲν εἶναι ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης; Εὐχαὶ τῆς καρδίας, δὲν εἶναι ἡ ἀρεστοτέρα πρὸς αὐτὸν προσφορά; Καὶ πόσον, ἂν καὶ μήτηρ ὑπῆρξε μεσίτρια ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ, πόσον μήτηρ δύναται τρυφερώτερον τὸ τέκνον της ν' ἀγαπᾷ, τρυφερώτερον ἢ ὅσον ἀγαπᾷ ἐγὼ τὸν Εὐγένιον; Ἄλλ' ἐάν, Λουκίλλα, εἰσακουσθῆ

ἡ δέσπης σου, εἰν ὁ τυρλός ἐραστής σου ἀναβλήθη, τὰ θέληγτρά σου διαλύονται, ἐκείνος δὲν θέλει πλέον σὲ ἀγαπᾷ. Ἀλλ' εἶπω . . . . Θέλω τοῦλάχιστον τὸν καταστάσει εὐτυχῆ!

Τοιαῦτα σκέψεις περιεπόλουν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Λουκίλλας· ἔπορε δὲ αὐτὰς μέχρις οὗ ἐσπρήθη ἐπὶ ἀποφάσεως, καὶ μετὰ τὴν παρεσκευασθῆναι εἰς τὴν ἐρωτικὴν τῆς ἀποδημίαν, μηδὲν λαλήσασα περὶ τῶν σκοπῶν τῆς οὔτε τὸν Εὐγένιον, οὔτε τοὺς γονεῖς αὐτῆς, ὡς γνωρίζουσα τὰ προσκόμματα τοιαύτης κοινοποιήσεως. Κατ' εὐτυχίαν ἡ Λουκίλλα εἶγεν εἰς Βρυξέλλας θεῖαν κτινὰ, πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς ὁποίας ἀνεχώρει ἐτησίως, καὶ διέτριβε παρ' αὐτῆ ἕνα μῆνα· ἀλλοτὲ μάλιστα εἶχε κατακίσει μετ' αὐτῆς ὀλοκληρον ἑκαυτὸν, ἕνεκα ἐργοχειρίου εὐρίσκοντος ἀγοραστᾶς εὐκόλωτέ σου εἰς Βρυξέλλας ἢ εἰς Μαλίνην. Ἡ Λουκίλλα καὶ ὁ Εὐγένιος Σαιντ-Ἀμάν ἦσαν ἡδὴ μεμνηστυμενοί· ὁ δὲ γάμος αὐτῶν ἐμελεσάτο ἕνα λάθῃ χώρον προσίχθαι. Ὡς πρόφικον τῆς ἀναχωρήσεως τῆς ἡ Λουκίλλα εἶλαβε τὸ ἔθος τῶν αἰδογενειῶν τῆς πόλεως ταύτης, καὶ αὐτῶν τῶν ἐνδεστέων, τὴν ἐντιμον φιλοτιμίαν τοῦ νὰ περιποιῶσιν εἰς τὰς θογατέρας τῶν προικᾶ τινὰ· ὅθεν εἶπεν, ὅτι θέλει μεταφέρει εἰς Βρυξέλλας τὸ τρίχαπτον, ὅπου ἦν τὸ ἐνιασίον ἐργόχειρον τῆς μητρὸς καὶ αὐτῆς, ἵνα, διὰ τῆς αὐτοῦ πωλήσεως τούτου, προικθῆται κέρδος πρὸς τὸ τοῦλάχιστον τὴν διὰ τὸν γάμον προσήκουσαν δαπάνην.

«Ὡς ἔχεις πάντοτε δίκαιον, κέρη μου,» εἶπεν ἡ Κυρία Αὐρισσιέρ· «ὁ Σαιντ-Ἀμάν εἶναι ὁ πλουσιώτερος, διὰ τί σὺ ἤπτον πλουσίαι νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν οἰκίαν του ὡς ἐπαίτις;»

Τῶντι ἡ ἐντιμος φιλοδοξία τῶν ἀνθρώπων ἐρεθίσθη, καὶ ἐτι μᾶλλον προσεβλήθη ὑπὸ τοῦ φθόνου τῆς πόλεως καὶ τῶν συγκαπιτηρίων ἐκφράσεων ὑπὲρ τοσοῦτον ἐπωφελοῦς συνοικισίου. Εἰργάζοντο λοιπὸν ν' ἀυξήσωσιν ὀλίγον τὴν κατάστασιν ἣν ὄφειλον νὰ περιποιήσωσιν εἰς τὸ μονογενὲς τέκνον των καὶ νὰ καλυψώσωσι τὴν εὐεργνωστον ματαιότητά των διὰ τοῦ λογισμοῦ, ὅτι δὲν ὑπάρχειν, ἐκτὸς ὄλων τῶν λαϊπῶν, μεγάλη ἀνεστῆς εἰς τὴν συζυγίαν ταύτην· μὴ συλλογιζόμενοι ὅτι ἡ προικῆ, ἣν ἡ Λουκίλλα ἔφερεν εἶχεν ὁ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐλαττωθῆ, οὔτε διὰ ζημιῶν, οὔτε διὰ φυσικῶν αἰτιῶν, οὔτε δι' ἄλλων παντοίων αἰτιῶν. Τὸ βαλάντιον τῆς νύκτος ταύτης, περιέχον μαγίαν τινὰ, διετηρεῖτο πλήρες καὶ ἀδαπάνητον.

Ὁ Σαιντ-Ἀμάν μόνος δὲν συγκατετίθετο εἰς τὴν ἀναχωρήσιν τῆς, παρηγοριζόμενος ὑπὸ τῆς ἰδέας τῆς προικῆς, καὶ μὴ πειθόμενος οὐδ' ἀπ' αὐτῆς τῆς Λουκίλλας τὰς αἰτιολογίας, ὅτι τὸ ταξίδιον τοῦτο ἀπέβλεπε μόνον πρὸς εὐχαριστήσιν καὶ ὄφελος, οὐχὶ δὲ πρὸς ζημίαν τῶν γονέων τῆς. «Καὶ σὺ, καὶ σὺ δύναται νὰ μ' ἀρήσῃς», εἰρήνας μὲ τὸν παθητικῶν ἐκείνον τῆς φωνῆς τόνον, ὅστις κατὰ πρῶτον εἰσεδύσεν εἰς τῆς Λουκίλλας τὴν καρδίαν· «ἡ φυγὴ σου εἶναι διπλῆ τυφλωσις!»

«Ἀλλὰ δι' ὀλίγας ἡμέρας, μόλις διὰ δεκαπέντε ἡμέρας, φίλτατέ μου Εὐγένιε!»

«Ὡς δεκαπέντε ἡμέρας! καὶ τί νὰ κάμω τυφλός; ἐγὼ τῶσον κενόν!» εἶπεν ὁ Σαιντ-Ἀμάν πικρῶς. «Ἀλλ' ἀκούσε, ἀκούσε, ἀγαπητέ μου Εὐγένιε», εἶπεν ἡ Λουκίλλα κλαίευσα.

Ὁ ἄχος τῶν στεναγμῶν τῆς νεάνιδος ἠλεγξεν αὐτὸν, ὡς ἐφαίνοντα ἀχαριστίας αἰσθημα. Δὲν ἐγνώριζεν ὁ δυστυχῆς ὁποίας εὐγνωμοσύνης ἦτον ὄφειλότης. Ἐπαύσας λοιπὸν πρὸς αὐτὴν τὰς χεῖρας· «Συγχωρητέ με», εἶπεν· «οἱ δυνάμενοι νὰ βλέπωσι τὴν φύσιν, δὲν γνωρίζουσι τὴν οὐρίαν τῆς μοναχίας.»

«Ἀλλ' ἡ μήτηρ θέλει εἶσθαι πάντοτε πλησίον σου,»

«Ἡ μήτηρ σου δὲν εἶσαι σὺ!»

«Καὶ ἡ Ιουλίαι;» εἶπεν ἡ Λουκίλλα διττακτικῶς.

«Ἢ πρὸς ἐμὲ ἡ Ιουλίαι;»

«Σὺ εἶσαι ὁ μόνος, ἐκτὸς τῶν συγγενῶν μου, ὃς τις δύναται νὰ μ' ἐνθυμῆσαι ἐνώπιον τῆς Ιουλίαις.»

«Καὶ διὰ τί Λουκίλλα;»

«Διὰ τί; διότι εἶναι ὠραιότερα παντὸς ὄνειρου.»

«Μὴ λέγῃς ταῦτα. Καὶ εἰν ἔτι ἀπέκτιαν τὴν ὄρασίν μου, ἢ δύναμιν ἀκόμη ν' ἀποδείξω εἰς τὸν κόσμον ὅτι σὺ εἶσαι πολὺ ὠραιότερα. Δὲν ὑπάρχει μουσικὴ εἰς τὴν φωνήν τῆς Ιουλίαις.»

Τὴν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς ἐσπέραν διέτριψεν ἱκανὰς ὥρας μετὰ τοῦ Εὐγενίου καὶ τῆς μητρὸς τῆς. Ἐλάλησαν περὶ τοῦ μέλλοντος, περὶ διαφόρων σχεδίων, καὶ εἰς τὴν ἀγανον γυμναστικὰ τοῦ κόσμου διευθέτησαν κίπους καὶ ἐνδιακίματα ἔρωτος, πληροῦντες αὐτὰ ἐξ ἀνθέων καὶ μπάσμως ἐνθυμώμενοι τὸν καταστρέφοντα αὐτὰ ἀνεμον καὶ τὸ κατακαίον αὐτὰ φῶγα. Καὶ ὅταν στηρίζομενος εἰς τὴν γείρα τῆς Λουκίλλας, ὁ Σαιντ-Ἀμάν ἐπορεύθη εἰς τὸν θάλαμον του, καὶ φθάσας παρὰ τὴν θύραν τὴν ἐκλείσεν ἀπέκταντι τῆς Λουκίλλας, ἡ πτωχὴ κόρη ἐγονοπέτησεν εἰς τὸ κατώφλιον καὶ διέχυσε τὴν θερμότητα τῆς καρδίας τῆς, προσευχθεῖσα ὑπὲρ τῆς υγείας τοῦ καὶ ὑπὲρ τῆς πληρώσεως τῆς ταπεινῆς τῆς ἐλπίδας.

Ἄρην πρὸς ἐξυπνήσασα, παρεσκεύασε ἐν τάχει τὴν μικρὰν αὐτῆς ἀποσκευὴν πρὸς τὸ σύντομον ἀπὸ Μαλίνης εἰς Βρυξέλλας ταξίδιον. Φθάσασα εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ἀντι νὰ ἐκτίσῃ τὴν θεῖαν τῆς, εἰσῆλθεν εἰς τὴν τῶν προκαστίων ξενοδοχείον, καὶ ἐμπιστευθεῖσα τὸ μικρὸν δέμα τῶν ἐργοχειρίων τῆς εἰς τὴν φροντίδα τῆς ξενοδόχου, ἐξῆλθε μόνη καὶ ἀπορεύθη πρὸς τὴν πλανητικὴν τῆς ἐρωτικῆς καρδίας τῆς πρόληψιν, ὅστις, καὶ τοιαύτα καὶ ἀμφίβολος, ἐνεψύχωνε τὴν ἀθηνείαν τῆς καὶ καθίστα αὐτὴν ἰερωτέραν διὰ τῆς ἀγάπης τῆς. Καὶ πῶς δὲν θέλομεν πιστεῦσαι ὅτι ὁ ἐσθλῶν τὰ κρύφια τῆς καρδίας ὀφθαλμῶς δὲν διέβλεπε μετ' ἀποδοκιμασίας τὸν οὐκατισμὸν τοῦτον, τοῦ ὁποίου ἡ μόνη πηγὴ καὶ ἀθηνεία ἦτον ὁ ἐρασιφύτος ὁ ἐραβείτο, μήπως, καθιστῶσα τὴν ἐπιχαρσίαν τῆς τοσοῦτον εὐκόλον, μετριάσῃ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀποσταλάματος, ὥστε μόλις ἐλάμβανε μικρὰν τινὰ ἀνάπαυσιν ἢ προσφῆν. Ἐνίστα, ἐν τῷ μέσῳ τῆς θερμότητος τῆς μεσημβρίας, ἐβάδιζεν ὀλίγον πρὸς τὰ πλάγια τῆς ὁδοῦ, καὶ ὑπὸ τὰς ταπεινὰς δένδραστιαίας ἐπλάνα τὸν νοῦν τῆς εἰς τὰς γλυκεῖας ἄμυα καὶ μακρὰς αἰνῆς ἀκέλευς· ἀλλὰ πάντοτε ἡ ἀκάθεκτος ἀπορροή

της επιχειρήσεως τὴν ἐδίωκεν εἰς τὰ πρῶτα, καὶ ἀπυθνημένῃ, καθιμαγμένῃ τοὺς πόδας, ἐλεύσας ἐμπρός, ἐξηκολούθη τὴν πορείαν. Ἐπὶ τέλος ἐφάσαν εἰς τὴν ἀρχαίαν πόλιν, ἐγονάτισε ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν Μάγων, καὶ ἀπρόφευε τὴν θεμίην καὶ εὐλαβῆ αὐτῆς λέξιν. Δις καθ' ἑκάστην, ἐπὶ ὅλῃν ἑβδομάδα, ἤρχετο ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τόπου καὶ προσκύβετο, τὴν τελευταίαν ἡμέραν γέμων ἰσχυρῶς, ὅστις, περιφερόμενος ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας, εἶχε παρακτῆσαι τὴν προσευχόμενὴν αὐτὴν νέαν μετὰ περιστάσεως πατρικῆς, καὶ αἰσθανθῆ εὐσπλαγγίαν συνά ὑπὲρ τῆς δυστυχίας, τὴν ἐπλησίασαν, ἐνῶ αὐτὴ ἀπεσύρετο ὑγρῶς ἔργου καὶ χαμαικλινοῖς τοῦ ὀφθαλμοῦ, καὶ τὴν ἡρώτητα, φανερόντων συγχρόνως τὸν βαθμὸν τοῦ πάγματος του, εἰς τὸ ἴδιον καὶ τῆς παντὸς χριστιανότητος. Τὸ σεβάσιμον ὄνομα τοῦ γηραιῶ ἱερέως ἐνεθάρρυνε τὴν Λουκίλλα, τῶ ἤνοιξε τὴν καρδίαν καὶ τῶ εἶπε τὰ πάντα. Ὁ ἱερεὺς συγκινηθὴς βαθέως ὑπὸ τῆς ἀπλότητος καὶ θερμῆς ἐξομολογήσεως τῆς Λουκίλλας. Τὴν ἡρώτητα λαμπρομένως παρὶ τοῦ αἵματος τῆς τυφλώσεως, ἢ ὑπὲρ τῆς Σαίντ-Αμάν. Σκεφθεὶς δ' ἐπὶ μακρὸν εἶπεν, «Ὁ θεὸς, θύγατερ, εἶναι μέγας, καὶ πολυεὐσπλαγγιστὸς ὀφείλομεν γὰρ πιστεύωμεν εἰς τὸν δυνάμει του, χωρὶς γὰρ λησμονῶμεν, ὅτι ἐκέρχεται διὰ ἀνθρωπίνων μέσων. Κατὰ τὴν διὰ Λουθαίνης διάδοσίν σου, μὴ λείψας γὰρ ἐπισημῶς ἱατρὸν τινα ἀνὴρα Λεκιανόν. Εἶναι ἐνδοξος μετὰ τῶν Φλάνδρων, διὰ τὰς θεραπείας, αἷς ἐπιτυχῶς ἐπεχειροῦσθαι πρὸς ἰατρουσι τῶν τυφλῶν, καὶ ἐγνωσθῆ τῶ ζῆσειται μετὰ σπουδῆς πανταχόθεν. Καταμῆ ἐντὸς τοῦ δημαρχείου τῆς πόλεως. Περιμένει ὀλίγον, τέκνον μου, ἐντὸς μικροῦ θέλει λάθαι ἐπιστολὴν ἐκ μέρους μου εἶναι ἀνὴρ ἀγαθῶς χαρακτήρος, καὶ δύνασαι γὰρ τῶ διηγήθῃς τὴν αὐτὴν ἱστορίαν (καὶ μετὰ τὴν ἴδιον φωνὴν), τὴν ὁποίαν με εἶπες.»

Μετὰ τούτους λόγους τοῖς αἱ ἱερεὺς προσεκάλεσε τὴν Λουκίλλα γὰρ τὸν συνοδεύσει εἰς τὴν κατοικίαν του, ὅπου τὴν ὑπεχρέωσε γὰρ ἀναπαύθῃ καὶ γὰρ γευματίαν, θαυμάσιον, ἢ ὅπως ἐπραίεν ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀνεχώρησεν ἐκ Μαλίνης. Ἐπομένως τῆ ἔδωκε συστατικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Λεκιανόν, δι' ἧς ἐξεδιόχουτο, ὅτι δύνατο γὰρ τὴν ἐπιμενοθε ἡπαδοχῆς ἐκ μέρους τοῦ ἱατροῦ. Γνωστὴν παρὰ πᾶσι τοῖς ἐπιστάμοις τὸ ὄνομα τοῦ ἱερέως, δι' ὀλίγον συστατικῶν λέξεων ἰσχυρῶς πλειότερον, εἶπε σαφῶς ἐπιμῆτο καὶ ἀρετῆ, ἢ ἢ μακροτέρῃ ἐπιστολῇ τοῦ ὑψηλοτέρου ἀρχαντος τῆς Φλάνδρας.

Ἐπομένως καὶ πλήρης ἐλπίδος ἡ νέα ὁδοιπόρος ἐπέστρεψεν εἰς Κολωνίαν καὶ ἔδην, ἐγγιζομένη τῆς εἰς τὸν αἴλιον ἐπαυδοῦ, ἢ Λουκίλλα δὲν ἠσθάνετο μετὰ τὴν θεμίην τοῦ ἡλίου, μετὰ τὴν δυσχέρειαν τῆς πορείας. Περὶ τὴν μεσομβρία δὲ ἡμέρας τινὸς ἐπέστασεν ἐκ νέου διὰ τῆς Λουθαίνης καὶ εὐρέθη παρὰ τὸ εὐγενὲς οἰκοδόμημα τοῦ Δημαρχείου, αὐτὸς ἢ ὁμορφῆ ἰψοῦτο ὑπερηράνως πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ὁ ἥλιος ἀπέσταλλεν ἐπὶ τῶν παραθύρων τοῦ εὐγενῆς γοθικοῦ μαγάρου. Ἡ μετὰ τὴν ὁδὸς τῆς πόλεως ἦτο πλήρης ἀνθρώπων πάσης κλάσεως, ὥστε ἡ Λουκίλλα ἐδιόσθη γὰρ χαλεπώτῃ τὴν καλύτερην τοῦ πύλου τῆς πρὶν ἀνα-

μειθῆ εἰς τὸν λαόν. Εὐκόλως δὲ εὐρε, κατὰ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ἱερέως, τὴν κατάλυμα τοῦ ἱατροῦ, ἐνθα ἡ Λουκίλλα παρεκάλεσε τὴν ὑπαρέτριαν γὰρ ἐγγιζομένη τοῦ ἱερέως τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν κίριόν της· μετ' ὀλίγην ὥραν ὡδαγῆθη ἐνώπιον τοῦ ἱατροῦ, ὅστις ἦτον ἰσχυρὸς καὶ ὑψηλὸς ἀνὴρ, φλακρὸς, γαλήνιος τὸ πρόσωπον καὶ εὐπροσήγορος. Κατ' οὐδὲν δὲ ἀσθενεστέρῃ τῆς τοῦ ἱερέως ὑπῆρξεν ἢ συμπάθειν, τὴν ὁποίαν ἐνεποίησεν εἰς αὐτὸν ἢ ἀρετῆς τῆς ὁδοιπορίας εἰς κέρως ἱστορία, ἢ διέγχεσι τῶν θλίψεων τοῦ μακαρίτου της, καὶ τῆ εὐπίε ὑφ' ἧς ἐνεπνεύσθη καὶ ὡδαγῆθη εἰς τὴν παραύσαν ὁδοιπορίαν.

«Πολλὰ καλὰ τῆ εἶπεν ἐνθάρρυντικῶς, «πρέπει γὰρ ἐπισκεφθῆμεν τὸν ἀσθενῆ μας. Δύνασαι γὰρ τὸν ὁδηγήσῃς εἰς τὴν κατοικίαν μου.» Ὁ ἱερεὺς εἶπεν, «Ὁ κύριε, εἶχον ἐλπίσει.» Ὁ Λουκίλλα σταματίσασα αἰτιολογῶσα εἶπεν, «Ὁ κύριε, εἶχον ἐλπίσει.» Ὁ ἱερεὺς εἶπεν, «Ὁ κύριε, εἶχον ἐλπίσει.» Ὁ Λουκίλλα σταματίσασα αἰτιολογῶσα εἶπεν, «Ὁ κύριε, εἶχον ἐλπίσει.» Ὁ ἱερεὺς εἶπεν, «Ὁ κύριε, εἶχον ἐλπίσει.» Ὁ Λουκίλλα σταματίσασα αἰτιολογῶσα εἶπεν, «Ὁ κύριε, εἶχον ἐλπίσει.»

«Ὁ ἱατρὸς ἐμειδίασεν ἢν δ' ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, αἵτινες ἀγαποῦν ἢ ἀναγιγνώσκουσιν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν, ἐσάμει τὰ φύλλα αὐτῆς εἰσὶν ὠραία καὶ ἀκαλλίδωτα καὶ, πλήρης τῆς ἐπιστημονικῆς ἀγαθότητος του, ἠθέλην ἐπιχειρήσει μακροτέρην ὁδοιπορίαν τῆς ἐκ Λουθαίνης εἰς Μαλίνην, ἵνα ἱατρεύσῃ τὸν τυφλόν, καὶ ὄντος εἰσέπει τοῦ Σαίντ-Αμάν ἐπαύτου.

«Καλὰ, καλὰ!» εἶπεν, «ἀλλὰ λησμονεῖς ὅτι ὁ κύριος Σαίντ-Αμάν δὲν εἶναι μόνος ὁ ζῆτων με. Πρέπει γὰρ ἴδω τὸ σημεῖον ἀπὸ τῶν μου, καὶ γὰρ πλῆροφρηθῶ ἐάν δύναμαι γὰρ ἐξοδεύσαι μίαν ἢ δύο ἡμέρας.»

Λέγων ταῦτα ἤνοιξε τὸ βιβλιάριον του. Τα πάντα ἤλθον δεξιὰ εἰς τὴν Λουκίλλα ὁ ἱατρὸς μετ' ἔχων καταπευγούσας προσηλῆσεις δύνατο γὰρ ἐξοδεύσαι ἡμέρας τινὰς μακρὰν τῆς Λουθαίνης, καὶ γὰρ συνοδεύσει τὴν Λουκίλλα εἰς Μαλίνην.

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἀκόλουθον εὐαγγέλιον.)

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΟΙ

ὑπὸ Κ. Π.

(Τέλος. Ἰδὲ Φυλλάδιον ΝΔ.)

ἔχει δὲ δίκαιον γὰρ ἀγωνιᾶ ὁ Θεόφιλος περὶ τῆς πίχης τοῦ Δετίου, τοῦ Θεοδώρου Κραταροῦ καὶ τῶν συναγωνιστῶν αὐτῶν, διὰ τὴν ἐπαύσαν τῶν τὰ πάνδενα ἀπὸ τῆς ἀμελίτου ἀγριότητος τοῦ Μοσασέμ. Ὁ καλύτερος εἶχεν ἀπαρτῆσαι γὰρ ἀνεγκάστῃ, διὰ τὴν